

ЗИДНЕ НОВИНЕ
ПРАВОСЛАВНОГ МИСИОНАРСКОГ ЦЕНТРА
„ о. ДАНИЛ СИСОЈЕВ “
У саставу Мисионарског одељења СПЦ

БЛАГОВЕСТИ!

Свети Јустин Ћелијски
Зар је могућа Блага вест у свету у коме постоји смрт?

Ни Божић, ни Ускрс, ни Богојављење, ни Преображење нису названи *Благовест*. А ето, данашњи Празник назива се *Благовест*. Ради чега? Каква је то *Блага Вест* сишла на земљу? Шта се то збило у нашем

горком животу људском. Зар је могућа *Блага вест* у свету у коме постоји смрт? Зар је могућа права радост у свету где се све претвара у грч страха, пред страшном немани која се зове смрт? Данас и збива се заиста највећа *Благовест*. Шта се дешава? Данас Свети Архистратиг Гаврил долази Светој Дјеви, и објављује ту *Благу Вест*: *да ће родити Сина, да ће му наденути име Исус-Спаситељ, и да Његовом Царству неће бити краја.* И сам Свети Архистратиг као да се загрцнуо од ове велике и превелике тајне. Како се то несместиви Господ и Бог рађа од девојке? Како се Он смести у телу Пресвете Дјеве? Тајна је то велика, светајна.

Пре него што је било Ангела и Архангела и целог овог света и свих видљивих и невидљивих бића, Господ је, предвиђајући пад људски у грех, одлучио да постане човек и спасе човека, спасе га од греха. Греха иза кога увек стоји ђаво, а иза ђавола увек пакао.

И ето, на данашњи дан збива се то величанствено и најогромније чудо у свима нашим људским световима. Данас се зачиње у утроби Пресвете Дјеве Бог Предвечни, Бог Безгранични и Бесконачни. Данас, како се

вели у једној дивној песми, све што је земаљско постаде Небо: *Земља постаде Небо, јер Бог постаде Човек.* Кад је Бог Благ постао човек, онда са Њим су све *Благе вест* Неба, све радости Неба, све истине Неба постале наше људске, човечанске, земаљске. Кад је Господ Христос сишао у овај свет, ето *Благовести*, ето *Свеблаговести*. Јер шта Господ доноси Собом и ко је Господ Христос? Он, Једини Истинити Бог, спустио се у наш земаљски свет пун лажних богова и показао и доказао да је заиста Истинити Бог, Једини Бог у свима световима, Кома је достојно клањати се увек. И кад Он у овоме свету стоји, онда је лако свакоме од нас да се ослободи лажних богова. Не само онда, када је Господ пре две хиљада година постао човек и сишао на земљу, да је било лажних богова. И данас је пуно лажних богова на свету, пуно самозваних богова, људи, који собом хоће да замене Јединог Истинитог Бога. Пуна их је Европа и Азија и Америка и Африка. Пуна је лажних христоса, пуна је лажних пророка, пуна је лажних богова. И кад се ти, збуњен у свету пуном лажних богова, обратиш Једином Истинитом Богу, Господу Христу, онда из душе беже све таме, све таме и заблуде које исцељују лажни богови. Онда ти припадаш Једином Истинитом Богу, и осећаш како цело Небо улази у твоју душу, како спокојство и мир, Анђели сви царују у теби.

То је сваки хришћанин - богоносац и христоносац. Ништа мање, брате мој и сестро, од тога. Толико си ти важан, толико је важно све што ти имаш у себе, јер ти Христа носиш, од крштења Га носиш. Пази шта ћеш са Њим урадити! Он од крштења стоји у твојој души.

Да, данас су Свете *Благовести*, да нас подсети на ту главну и вечну истину: да смо ми дужни као хришћани да непрекидно испуњујемо себе Божанским силама, путем Светих Тајни и путем светих врлина.

Свети Игњатије Брјанчанинов Како корачати у духовном животу?

Не бих Вам саветовао да улазите у подробно и потанко претресање грехова и греховних особина Ваших. Саберите их све у један сасуд покајања и баците у бездан милосрђа Божјег. Потанко испитивање грехова својих не пристоји човеку, који води светски живот, оно ће га само бацити у униније, недоумицу, смућеност. Бог зна наше грехе, и ако ми будемо постојано прибегавали Њему у покајању, Он ће онда постепено исцелити саму греховност нашу, то јест греховне навике, својства срца. Грехе учињене речју, делом, стварањем помисли, треба изрећи на исповести оцу духовном, а у потанко претресање духовних особина, понављањем, световни човек не треба да се упушта: то је замка коју је поставио ловитељ душа наших. А она се познаје по томе што изазива у нама смућеност и униније, мада је по спољашњости обучена у пријатан изглед добра.

Потребно је то црно покривало за монахе, да покрију њиме зраке благодати који блистају из ума њиховог и срца. Потребно је то црно покривало за монахе већ узнапредовале, које виђење греховности своје не може да доведе до безнађа, већ их доводи само до смирења.

Морамо признати, и то ће признање бити сасвим праведно, морамо признати, да се сви ми људи налазимо више или мање у samozаведености, да смо сви обманути, да сви носимо превару у себи. То је последица нашег пада, који се догодио примањем лажи за истину. Тако свагда падамо и сада. Зато је у нама таква непостојаност. Ујутру сам овакав, у подне другачији, после подне још другачији, и тако даље. Управо зато је људима дата нова врлина: “смирење”, дато је ново унутрашње делање: “покајање”. И делање и врлина заиста необични. Они су радикално супротни ономе путем чега смо пали. Покајањем се умртвљује погубни утицај чула телесних, а смирењем уништава високоумље, таштина, гордост

житејска, једном речју, све што човека, просто речено, излуђује.

Па шта да се ради! Не треба бити узнемирен променама које наступају, као нечим необичним. Не треба се упуштати у потанко претресање грехова, него проводити живот у непрестаном покајању, сматрајући себе грешним у сваком погледу и верујући да ће милосрдни Господ сваког, ко само увиди греховност своју, примити у загрљај Свога милосрђа, у наручје спасења. Ту се не подразумевају греси смртни, за које Бог покајање прихвата само онда када човек остави смртни грех. Бављења пословима у дому и домаћинству веома су корисна: удаљавају од лењости и олакшавају уму његову невидљиву борбу. Борба против лењости узводи у велики подвиг, који је дозвољен само ономе ко је на њега принуђен околностима, или га је до њега довео Бог. Благоразумност захтева да се не ступа у борбу која превазилази снаге, већ напротив, да се она по могућности олакша себи. Верујте Свемогућем Богу, уздајте се у Њега, живите трпељиво и постојано, живите у простоти, у покајању и смирењу, предајте се вољи Божјој, а када се деси да скренете с правог пута, поново се њиме упутите, и спасићете се.

Свети Пајсије Светогорац Да ли људи који у свету живе духовно треба да покажу пред неверујућима да посте?

Када је реч о постовима које је Црква установила – среда, петак, вишедневни постови – треба, то је исповедање вере. Али када се пости ради подвига, љубави Христове ради, или да би нека молитва била услышена – то треба чинити у тајности. Циљ је да живимо православно, а не просто да говоримо или да пишемо као православни. Зато се и проповед, ма како добра била, не дотиче човека, не мења га, ако живот проповедника не сведочи истину.

Лако је размишљати на православан начин, али живети православно изискује труд. Једном приликом, неки теолог је у својој проповеди позвао људе да дају крв, јер је за тиме постојала потреба. И заиста, многи су се одазвали и дали су доста крви. Али, тај теолог није дао ни једну једину кап, премда је имао прилично крви. Људи су се саблазнили. „Својом проповећу ја сам подстакао многе да дају крв, и то је исто као да сам сам дао више од њих!“ Тако је умирио савест. Боље би било да уопште није ни држао проповед, а да је у тајности сам дао мало крви. Битан је начин живота.

Када човек живи ваљано, његово дело говори само за себе. У једном граду живео је неки протестант који је све осуђивао: и свештенике и владике. Једном приликом, неки атеиста упита протестанта: „Добро, ти осуђујеш свештенике, владике, а шта велиш за овог калуђера?“ „Њега поштујем, јер није као остали“, одговори овај.

Колико може да помогне један једини верник, ма где да се налази, само ако живи онако како треба! Сећам се, један мој познаник, полицајац, радио је на граници са бившом Југославијом. Са друге стране били су Срби комунисти, и то они најбезбожнији, најоданији чланови партије. Када су границу прелазили српски свештеници, тај полицајац им је целивао десницу. Комунисти су то приметили. Грк, полицајац, целима руку српским свештеницима! То је на комунисте оставило снажан утисак, па су почели да се распитују о вери.

А колико тек помажу људи који су на неким одговорним положајима, а притом остају доследни хришћанским принципима! Зато и водим рачуна да такве примим, како бих им помогао, јер они својим примером благотворно утичу на друге. Ево, један мој познаник – генерал, баш је један такав пример. Ма шта да ради, ради то од свег срца. Не чини то тек тако, споља. Видевши га, други се мало замисле над собом, па се и исправљају.

Оно што ће данас људима највише помоћи јесте наш хришћански пример и наш хришћански живот. Хришћани треба да се одликују духовном одважношћу и благородством, пожртвовањем. Стога мирјанима и говорим: „Заволите Христа, стеците смирење, обављајте своје дужности и Христос ће пројавити ваше врлине пред људима“. Врлина има особину да „издаје“ човека, ма где да се налази.

Митрополит Јеротеј Влахос

Без Светих Тајни и подвижничког живота нема духовног излечења!

Људи осећају да најезда западњачког духа умртвљује душу и разара све међуљудске односе. Зато, људи покушавају да оживе стари начин живота, који је био много човечнији, но, и етос и обичаји нашег народа, као и много тога другог из народног живота, били су уско везани за духовно-терапеутски метод Цркве којим Црква узводи човека ка обожењу.

Наравно, овде треба бити опрезан, зато што има много обичаја који су плод и заостатак паганског идолопоклонства и сујеверја. Јер, нажалост, и у древна хришћанска времена је било много сујеверја, баш као што је случај и данас. Људи често доживљавају Цркву и Бога као нешто што треба да им помогне да им ствари иду добро у животу. И, чак ни то не треба одбацити. Тако се људи сабирају на чин благосиљања пшенице светом водицом, да би имали добру жетву.

Али, све што се отуђи од целовитог духовно-терапеутског метода Цркве, од ступњева духовног усавршавања – очишћења, просветљења, и обожења – постаје само мртва форма, од које човеку нема помоћи.

Људи почињу да мисле да је форма сама по себи довољна, што има за последицу привид духовног излечења. Људи мисле да ће се, придржавајући се пуких форми, пронаћи срећу у животу, па онда доживљавају разочарење када је не нађу.

Ја, напротив, верујем да човек који живи исихастичким Предањем Цркве – које је, још једном понављам, усредсређено на човеково очишћење, просветљење и обожење – може живети Православним Предањем, чак и у солитеру, у савременој урбаној средини, под најнеповољнијим спољашњим околностима.

Многи Новомученици су били слуге турских господара. Они су споља гледано служили турском царству које се борило против Хришћанства. Но, они су, и поред тога, сачували Предање и достигли Боговиђење, Мучеништво и обожење.

Јер, многи Новомученици су, као што видимо из њихових Житија, имали Боговиђење пре Мучеништва и њихово Мучеништво је било плод Боговиђења.

Светотајински живот Цркве није одвојен од аскетског живота Цркве. Међутим, ако се изолује од свецелог духовно-терапеутског метода Цркве, Евхаристија не само да не обожује човека, већ је човеку и на осуду. Благодат Божија у том случају делује као казна. Читаво Предање Цркве учи да одвојене од подвига духовног живота, то јест, од очишћења, просветљења и обожења – Свете Тајне не могу помоћи човеку.

Свети Оци говоре да Свето Причешће претпоставља аскезу (подвижништво) и да је неодвојиво од аскезе. Аскеза, као што смо већ рекли, претходи и следи Божанственој Евхаристији.

Архимандрит Андреј Конанос На силу не можеш натерати другог да се промени!

Када ти узнемираваш друге људе и притискаш их, онда ниси у стању да умириш њихову душу, не можеш да их убедиш да измене свој живот. На силу не можеш да примораш човека да измени свој живот, не можеш да му наметнеш добро на силу. Могуће је изменити једино себе. Зато тако често наше речи не допиру до других, никога не убеђују и ни на који начин не утичу на друге људе. Нека твоје дете расте тихо и спокојно, остави га на миру, не држи му лекције. Пробај да измениш себе. Постани по мало пустињак, отшелник. Није важно што живиш у граду где је бука и лудачки ритам живота, живи макар мало као да си монах. Труди се да се бавиш собом, негуј своју душу, сакупљај у њој спокојство, тишину и срећу и када она буде преиспуњена њима, ти ћеш бити у стању да сва та богатства предаш свом детету без много речи и строгог укоравања његовог понашања која једино могу да изнервирају.

Притискајући некога, ми самим тим потврђујемо да се не осећамо срећни. Покушај да убедиш некога да си у праву на силу означава да оно што ти радиш ни тебе самог не испуњава. Човек који је задовољан оним што ради не притиска остале. Он је

срећан. Реци ми, да ли твоја деца, или твој муж, или твоја жена или остали људи виде да си срећан са оним што чиниш? Ето, ти идеш у храм – да ли тебе чини срећним живот у Цркви? Да ли те то испуњава миром? Ако си миран, онда се ти нећеш о томе распричати пред својим дететом, твоје спокојство је приметан сам по себи и дете то схвата. Када си преиспуњен срећом, не осећаш жељу да кажеш: „Ти мораш да идеш у храм!“ Не примораваш на силу, не раздражујеш, већ предлагеш, показујеш, просто се осећаш срећним и мислиш: „Мене не интересује да ли моји рођаци, комшије желе да иду у храм. За мене је суштина у другом: да ли сам ја који идем у храм, као свештеник, као обични хришћанин – срећан? Ако сам срећан онда ће они то видети, о томе ће им рећи моје лице, моје речи, моје понашање. Ја не могу никога да приморам да живи мојим животом. Чак Бог то не жели, чак Он то не ради“.

Шта ми можемо дати овом свету и људима који су око нас? Ако у нама постоји нешто снажно, целовито, ми то можемо поделити са другима. Да бисмо то стекли међутим, неопходно је на почетку макар мало принудити себе. Сви ми смо веома себични. Као знак нашег егоизма служи наша непрестана склоност да намећемо своје мишљење. Ми желимо да се наша воља обавезно испуни, а када се људи понашају другачије, ми им истог трена указујемо на њихове грешке и оптужујемо их за све што нам се не допада: „То је ужасно! Ти мораш да се промениш, треба да се исправиш, не свиђа ми се твоје понашање!“

Ми смо дужни да се учимо да се окренемо себи – у добром смислу ове речи, побринемо о својој души, о миру унутрашњег света. У питању није презир према другим људима, већ указивање помоћи јер ако будеш у стању да им предаш тај спокој и мир, онда ћеш их учинити бољима, док напротив, свађа која је настала из жеље да помогнеш и измениш ситуацију не представља помоћ.

Свештеник Георгије Максимов Осми Васељенски Сабор

Питање: У последње време се шире идеје да „сада долази осми васељенски сабор који ће бити антихристов и јеретички, да се треба веома бојати и громко викати да ускоро неће бити могућ одлазак у храмове“. Све ово се повезује са Свеправославним сабором који је одређен за месец јун. Тобож је у питању „тај исти који су предсказали старцу“. Да ли је то истина?

Одговор: Није истина. Рећи ћу следеће:

1. Васељенски Сабор по дефиницији не може да буде ни јеретички, тим пре, антихристов. Ако је неки сабор јеретички, то аутоматски означава да он за нас НИЈЕ Васељенски. Ако ми називамо неки сабор Васељенским, то значи да он за нас НИЈЕ јеретички. Зато фразе типа „Осми Васељенски Сабор ће бити јеретички“ показују незнање.

2. Свеправославни сабор који је у плану да се одржи ове године не претендује на звање Васељенског Сабора. Сами организатори га не називају тако. Чудно је да управо противници тог сабора неоправдано повишавају његов статус, упорно га називајући Васељенским.

3. У питању није први званични сусрет представника свих Православних Цркава након Васељенских Сабора. Можемо се присетити Свеправославног саветовања 1948. године, Свеправославних сабора 1998. и 2005. године. Зашто они нису постали „тај исти Осми Васељенски“, а Свеправославни сабор 2016. године ће неизоставно бити тај?

4. Поводом цитата који се на ову тему шире. Јединствени цитат који тачно излаже и

потврђује сву ову хистерију – јесте онај који се приписује Преподобном Кукши Одеском: „Ускоро ће се одржати екуменистички Сабор под називом „свети“. Међутим, то ће бити онај „осми сабор који ће бити збориште безбожних“. На њему ће се све вере сјединити у једну. Затим ће се укинути сви постови, монаштво ће бити потпуно уништено, епископи ће бити ожењени. Нови календар ће бити уведен у целокупну Саборну Цркву. Будите пажљиви. Трудите се да посећујете Божије храмове док су још наши. Ускоро тамо неће моћи да се одлази, све ће се променити. Једино ће изабрани видети ово. Људе ће приморавати да иду у цркву, али ми не треба да идемо тамо ни у ком случају.“

Проверавајући линкове који се предлажу на интернету, нигде нисам могао да откријем где се указује на извор овог цитата. Што и није за изненађење јер је пред нама лажни цитат. Већ није тако ретко да се последњих година фабрикују измишљени цитати који се лажно приписују Светитељима. Често их стварају у расколничким круговима и из овог лажног цитата мирише на те исте кругове. Овај текст представља Преподобног Кукшу као лажног пророка, пошто му приписују пророчтво: „Ускоро ће се одржати... тај осми сабор... Ускоро у храмове неће моћи да се одлази“. Међутим, Преподобни Кукша се упокојио пре више од педесет година. А очекивање преко педесет година – никако није „ускоро“.

5. У овим зборницима цитата су постављене директно супротстављене изјаве. На пример, једна говори да осмог сабора у принципу неће бити, друга да ће бити, али да ће бити јеретички, још два цитата – да ће осми сабор бити побожан.

6. У предању Грчких Цркава још од времена Византије распрострањено је мишљење о томе да је Васељенских Сабора било осам, за последњи сматрају сабор 879. године при Светом Фотију Константинопољском. Осмим Васељенским Сабором су га називали, на пример, Светитељи Николај Кавасила, Симеон Солунски, Марко Ефески, Доситеј Јерусалимски и други. То јест, по мишљењу целог низа Светих, Осми Васељенски Сабор не само да је могућ, он је ВЕЋ одржан.

7. Ове идеје се шире само да би рашириле панику међу православнима и подстакле их на расколе.